

TÁ DRUHÁ

Má tvou
práci.

Teď chce tvůj
život.

MICHELLE FRANCESOVÁ

Ta druhá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Michelle Francesová
Ta druhá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Michelle Francesová

TA DRUHÁ

*Věnováno dvěma inspirativním matkám –
Sally Cooperové a Tině Francesové.*

ČÁST PRVNÍ

Carrie

JEDNA

Neděle 14. května

„Osmička je tvoje šťastné číslo,“ zamumlala Carrie Adrianovi do ucha a zakrývala si přitom pusou před televizní kamerou, která na ně mířila. Vzhlížela k promítacím plátnům, na kterých běžely ukázky z pořadů nominovaných na cenu za nejlepší scénář, a snažila se vypadat pokorně a přirozeně.

Bylo to živé vysílání a člověk nikdy nevěděl, kdy se režisér zaměří na jeho obličej.

„A...?“ odpověděl Adrian, aniž by se na ni podíval.

„Jsme v osmé řadě.“

Zběžně se podíval na sedadla před nimi v síni Royal Albert Hall, kde seděl výkvět britského televizního průmyslu. Carrie viděla, jak v duchu počítá, a udělala totéž. Oba se automaticky podívali na lidi, kteří seděli před nimi – na *jejich* sedadlech! Špičkový autor velice úspěšných kriminálek a vedle něj jeho hlavní hvězda, muž, který hrál nemilosrdného, ale přitom okouzlujícího zabijáka.

Náhle se na plátně znovu objevilo logo Britské akademie filmových a televizních umění a herečka v růžových obepnutých šatech, která předávala ceny, vykročila na pódiu dopředu.

„A vítězem se stává...“ řekla (*Roland Mouret*, objevilo se mezi aktuálními zprávami on-line, jakmile se její noha dotkla červeného koberce), „Adrian Hill za první epizodu *Rebelské generace!*“

Carrie se k němu obrátila, a když se s omráčeným úsměvem zvedal, objala ho kolem krku. Nemohla od něj odlepit oči, zatímco kráčel směrem k jevišti.

Dokázal to.

Převzal zlatou masku a herečka ho políbila na obě tváře. Potlesk utichl.

„Tedy... tohle jsem nečekal,“ začal Adrian a pak zažertoval během nastavování mikrofonu úměrně svému menšímu vzrůstu. Publikum se rozesmálo. Volnou rukou si pročísl rozčuchané vlasy, důvěrná známost tohoto gesta Carrie zahřála u srdce. „No vážně, právě mi došlo, že nesedím na své šťastné sedačce, a chystal jsem se vyhodit z ní nejproslulejšího vraha všech dob. A pak jsem si uvědomil, že to možná není v mém zájmu...“ Odmlčel se, publikem proběhla vlna smíchu a kamery se zaměřily na zabijáckého hlavního představitele, který se ze všech sil snažil vypadat pobaveně a nedat najevo zklamání, že jeho seriál prohrál.

„Děkuji akademii, hercům a štábu, své skvělé producentce Elaine Marshové a ze všeho nejvíce své krásné a chytré ženě Carrie.“

Carrie rychle potlačila rozpaky, a když na ni s očima zastíněnými před světlem shlédl dolů, usmála se.

Sledovala, jak ho odvádějí z pódia na nezbytné focení. *Vyhrál! Vyhrál, vyhrál, vyhrál!* Její nadšení bylo nefalšované. Ale někde v hloubi cítila nervózní rozehvěvání, které narůstalo několik posledních dní. Bylo tu něco, co mu potřebovala říct. Možná to pro něj teď, když vyhrál, bude jednodušší.

Carrie se proplétala davem na afterparty po předávání. Věděla, že spousta hovorů se točí okolo nových projektů, uzavírání smluv

či jejich vyjednávání. Adrian se jí ztratil z očí už před dvaceti minutami, kdy si jeho sluch „vypůjčilo“ několik lidí, kteří mu chtěli pográtulovat a zkusit ho nalákat na další geniální nápad na scénář nebo se prostě jen ohřát v silovém poli jeho vítězné moci – snad v naději, že se něco z něj přenesese i na ně.

Zahlédla ho, jak zrovna ukončuje hovor, a s novým drinkem v ruce se pustila za ním.

„Přátelská tvář mezi žraloky,“ řekl, když mu podala sklenici, a třetinu nápoje si okamžitě prolil hrdlem. Ona se té své nedotkla.

„Teď, když jsi oceněný scénárista, si na to budeš muset zvyknout,“ odpověděla. „I když tedy doufám, že se nebratříčkuješ s nepřitelem.“

„To nemůžu připustit. Ne teď, když jsi mě na následující tři roky připoutala ke svému mimořádnému producentskému talentu.“

„To zní, jako bych tě držela v okovech.“

„To taky držíš. V pevných a zlatých,“ zakřenil se na ni a políbil ji. „Ale vážně, nemůžu se dočkat. Kromě toho, že jsme manželé, budeme spolu exkluzivně pracovat. Jsem ten nejšťastnější chlap na světě.“

„Tak tady je. Můj nejoblíbenější scénárista.“ Zvuk hlučícího davu prořízl ženský hlas, protivný a skřípavý vlivem dvacítky cigaret denně.

„Elaine, to je milé, že jsi mi přišla poblahopřát,“ řekl Adrian.

„Ještě jsem to neudělala.“ S řinčením náramků si uhladila tmavě rudé vlasy a rty namalovanými rtěnkou švestkové barvy na něj vrhla úsměv kočky Šklíby. „Pěkný proslov.“

„Díky.“

„Je fajn vědět, že jsi tak úplně nezapomněl, kdo jsem.“

„Jak bych mohl? Jsi tak dynamická a přesvědčivá producentka.“

„Se ženou, která s tebou chrápe, ale nemůžu soupeřit.“ Elaine se usmála na Carrie, která se vši silou držela, aby jí nespadla brada. „Ale i tak jsem z tebe alespoň vyrazila jednu cenu, než jsi odtáhl do háje.“

„Nikdy ti nezapomenu, že jsi mi pomohla prorazit,“ řekl Adrian.

Elaine souhlasně přikývla. Naklonila hlavu na stranu.

„A udělala z mého scénáře úspěšný pořad.“

Další přikývnutí. Elaine si významně popostrčila brýle s růžovými obroučkami.

„Tak to by snad stačilo, ne?“

„Nikdy to nestačí, zlato. To víš moc dobře.“ A pak Elaine zmizela v davu.

Carrie cítila, jak jí Adrian sevřel ruku. Zdálo se, že svatbou s nejpřitažlivějším scénáristou z celého města získala nepřátele. A také tím, že díky ní podepsal exkluzivní smlouvu s renomovanou produkční společností, pro kterou začala před nedávnem pracovat. Už přišli dokonce s nápadem na další Adrianův seriál, který jí připadal geniální. Pojednával o filmové hvězdě, muži, který byl kolem roku 2000 na vrcholu slávy, ale po letech extravagantního rozhazování musel nedávno vyhlásit bankrot. Jeho poslední – o pětadvacet let mladší – přítelkyně ho znechuceně opustila a on zůstal sám, bez peněz a jen obtížně se mu dařilo fungovat ve skutečném světě. Probrali to s hlavním dramaturgem a šéfem jednoho z kanálů BBC a oba *velice* toužili se s nimi setkat. O pár týdnů později dostali zelenou a brzy bude oficiálně ohlášeno, že se pořad bude natáčet.

Adrian přitiskl svou tvář k její. Na kůži ji lechtaly jeho vousy. „Hele, ty a já. Je to vzrušující.“

Usmála se a cítila, že se její nervozita vrací. „Jo...“

„Přece by ses nenechala Elaine rozhodit? Nevšímej si jí. Nebude se nám plést do cesty. Na tomhle budeme pracovat společně.“

Budu mít stoprocentní přístup ke tvému fantastickému mozku na příběhy. Pak můžu někam vypadnout a napsat něco, co nebude snůška hovadin – budeš mě muset hlídat. A když tě něco geniálního napadne, kdykoli mě vzbudí, klidně i uprostřed noci–“

„Adriane, to nebudu já, kdo tě bude v noci budit.“

„Co? Rozhodně to nebude Elaine.“ Protáhl obličej, jak mu ta ne zrovna příjemná představa prolétla hlavou.

„Čekám dítě.“

Sledovala, jak mu na tváři zamrzl výraz „v posteli s Elaine“ a pak zase zmizel.

„Co?“ zopakoval, tentokrát pomaleji.

„Jsem těhotná. Ve čtrnáctém týdnu.“

„Čtr... Čtrnáctém *týdnu*?“

„Přišla jsem na to teprve před třemi dny.“

Tvářil se tak vyděšeně, že jí ho skoro bylo líto. Ale bude to v pořádku. *To bude v pořádku*, dodávala si v duchu odvahu.

„Dobře. Ale... ty... chci říct, my jsme vždycky říkali... *rozhodli* jsme se, že... že nebudeme... že rodina není nic pro nás, nebo ne?“

Napatrně, s nadějí se na něj pousmála.

Adrian viditelně zbledl.

„Chápu.“

Zrovna teď přemýšlel o své kariéře a část jí samotné mu to neměla za zlé. Načasování bylo příšerné. Všechno šlo tak dobře: nová práce, podpis Adrianovy smlouvy, zelená! Nejhorší možná chvíle, kdy si pořídít dítě.

DVA

Neděle 14. května

Emma byla s rodiči v jejich světlešedo-bílém obývacím pokoji. Seděla si na patách. Křeslo stálo kousek stranou od pohovky, kde byli usazení oni, takže mohla kromě ploché televize na zdi, kde běžel přenos z udělování cen filmové a televizní akademie, sledovat i je.

„Hele, vyhrál to!“ vykřikla její matka Alice. Všichni sledovali, jak se scénárista Adrian Hill zvedl a vydal se na pódium převzít cenu.

„Je to dobrý seriál,“ konstatoval její otec Brian pochvalně. V rukách měl obligátní whisky na ledu, kterou si dával vždy po večeri. Její matka držela sklenku vína, na klíně jí ležel složený *Telegraph* a ona střídavě vyplňovala křížovku a sledovala televizi. Byli usedlí, neochvějní a dávno zatvrzelí ve svých zvycích a názorech. Nebylo to poprvé, kdy Emma měla pocit, že mezi ně nezapadá. Domov, který nikdy nebýval zrovna přívětivý, ji začal dusit.

„To pro tebe může být inspirace, Emmo?“ Otec se otočil a zadíval se na ni se špatně skrývaným zklamáním, které z jeho očí nikdy nemizelo. „Tehle chlápek, Adrian Hill – píše dobře, nemyslíš?“ Jeho slova byla prodchnutá očekáváním.

Emma se naježila. Cítila, že matka čeká na její odpověď, a přinutila se zůstat v klidu a vymanit se ze spárů svého trápení. Měla si vzít směnu v baru, ve kterém po nocích pracovala, místo aby zůstala doma a sledovala tu agónii.

„Ano. Je dobrý.“ Mohla toho říct daleko víc, ale teď nebyla vhodná chvíle.

Okamžitě vycítila, že otce její nedostatečná odpověď popudila, ale byla příliš sklíčená na to, aby si něco vymýšlela. Jejím snem bylo psát pro televizi, šťastný průlom se jí ale zatím nepodařil. Dokonce to vypadalo, že si ani nedokáže najít agenta, a její scénář – ne ten, který chtěla napsat původně, teď nepřipadal úvahu, ale ten další... o tom dokonce i sama věděla, že to není její nejlepší práce.

„Možná bys měla víc chodit ven,“ řekl Brian, „místo abys byla celý den zavřená doma. Co vůbec pořád děláš?“

Zabolelo to. Emma věděla, že větu nedořekl: „...*zatímco se tvá matka a já věnujeme skutečné práci.*“ Její otec byl dermatolog a matka vyšší manažerka ve zdravotní pojišťovně. Pořádná zaměstnání. Dobře placená. Práce spojená s postavením a jasně daným kariéerním žebříčkem.

Emma se nadechla, aby se uklidnila. „Píšu, tati. Jsem doma, protože potřebuju být u počítače, abych mohla psát.“ Pravda ale byla, že většinou, zejména poslední dobou, byla naprosto bez inspirace. Nebylo to z nedostatku snahy. Bůh ví, že se pustila do spousty různých věcí, ale žádná z nich nefungovala.

„No, připadá mi, že by to chtělo nějakou změnu,“ řekl Brian a pak se zadíval zpátky na televizi, pustil ji z hlavy a pohřbil vlastní naštvanost. Adrian na obrazovce vlídně pozvedl ruku ve vítězném gestu směrem k publiku, zatímco odcházel z pódia. Emma v duchu zanařovala: přišla o chvíli, kdy kamery zabíraly jeho ženu, kterou chtěla vidět.

Vstala. V pokoji už nedokázala vydržet, a tak vyšla nahoru do své ložnice a zavřela za sebou dveře. Za oknem padla na

spořádanou ulici v jižním Londýně tma. Emma zatáhla záclony a přešla ke stolu, zapnula notebook a otevřela si svůj poslední scénář. Seděla u počítače s prsty připravenými nad klávesnicí.

Ozvalo se zaklepaní na dveře, trhla sebou. Otevřely se dříve, než mohla odpovědět. Alice vstoupila do místnosti, posadila se a položila časopis na postel.

„Však víš, že tvůj otec ty věci říkal jen proto, že mu na tobě záleží.“

Jasně, záleží mu na těch 217 000 librách, které utratil za soukromou internátní školu, pomyslela si Emma. Částka, o níž věděla, že ji otec – vlastně oba rodiče – považuje za fenomenálně vyhozené peníze. Promarněnou investici. Po celý svůj život si připadá jako určitá forma majetku: získaná narozením a rozvíjená investicemi, trénovaná a cvičená jako plnokrevný kůň, která nyní selhává ve výnosu dividend.

„Už jsou to dva roky, co jsi dokončila školu. A já vím, že jsme se shodli, že by pro tebe bylo dobré, abys jeden z nich procestovala, ale od té doby sis nenašla nic kromě té krátkodobé, tříměsíční, neplacené stáže.“

Z tónu jejího hlasu Emma cítila, že si matka myslí, že kdyby její dcera byla pro firmu přínosem, byli by si ji nechali a nabídli jí placené místo. Skutečné možnosti lidí Emmina věku, zejména v konkurenčním a drsném světě televize, byly Alici tak vzdálené, že pro ni byla jejich realita nepochopitelná, i přes spoustu Emminých pokusů jí to vysvětlit.

Ne, Alice pocházela z generace, která ztratila kontakt se současnými absolventy, a věřila, že když jste skutečně dobří, už by si vás musel někdo všimnout.

Prolétlo jí hlavou, co by si její matka myslela, kdyby znala skutečný důvod ukončení stáže.

„Jen tři měsíce neplacené práce za téměř celý rok. Možná přišel čas se nad tím znovu zamyslet?“ jemně jí pobídla Alice.

Emmina nálada se propadla ještě o kus níž.

„Máš dobré vzdělání. Můžu ti pomoci a tvůj otec také. Můžeme tě pár lidem představit.“

„Ale ty víš, mami, že nechci pracovat ve zdravotnictví. Chci dělat v televizi. A vůbec, ani na to nemám správné vzdělání.“

„Měla bys ho, kdybys přijala tu nabídku v Oxfordu.“

A je to tu zase, pomyslela si Emma. Rodiče ji po celý život vedli k tomu, aby byla tím, kým chtěli oni. Maturovala z předmětů, které jí vybrali, neochotně souhlasila, že se zaměří na přírodní vědy – s podmínkou, že jejím posledním předmětem bude angličtina. Pak na ni otec tlačil, aby se zapsala v Oxfordu na fakultu, kterou sám vystudoval, a dokonce napsal dopis tamnímu děkanovi. Dostala nabídku, aby šla studovat medicínu, a on jí nikdy neodpustil, že odmítla a vzdorovitě se rozhodla absolvovat místo toho anglickou literaturu na jedné z méně významných škol.

Sem tam mezi nimi jako elektrické výboje probíhal pocit marnosti a oba je zraňoval.

„Podívej, přiznávám, že ani táta, ani já jsme nebyli zrovna nadšení, když jsi nám oznámila, že chceš pracovat v televizi, ale nechali jsme tě to zkusit. Ale vypadá to, že ti to nevychází. Ne tak, jak by sis přála.“ Alice vstala a tiše si povzdechla. „V tomhle věku bys měla postupovat po žebříčku nahoru. Budovat si kariéru. Televize není zrovna stálé odvětví – to jsi říkala sama. Mám strach, že prostě marníš život.“ S těmi slovy odešla.

Když se dveře zavřely, Emma měla pocit, že jí z plic mizí všechnen zbývající vzduch. Hodila sebou na postel a zírala do stropu. *Má talent*. To v hloubi duše věděla. Podívala se na časopis, který jí přinesla matka – *Broadcast*, bibli televizního průmyslu. Roztrhla plastový obal a nalistovala stranu s nabídkami zaměstnání. Zpravidla byly žalostné, zejména v kreativní oblasti zahrnující psaní, ale zkusila by cokoli, aby si pootevřela dveře.

Úplně dole na jediné straně s volnými pozicemi se skrýval nevelký inzerát. Scénárista pro jeden nekonečný seriál. Poznamenala si název produkční společnosti.

Pak se vrátila k počítači a začala dávat dohromady průvodní dopis.

TŘI

Středa 11. října – o pět měsíců později

Kanceláře Hawk Pictures zabíraly celé druhé patro budovy v Soho. Carrie prošla chodbou do zasedací místnosti a opatrně usedla na okázalou žakárovou pohovku. Rozhodně ne poprvé během těhotenství cítila zřetelnou nevolnost.

Doufala, že v šestatřicátém týdnu už by jí špatně být nemuselo, přesto se jí stále tu a tam obracel žaludek. Zatím poslední obtíží byla noční bolest v kyčelní oblasti, jak se její kosti posouvaly, aby vytvořily prostor, kterým dítě přijde na svět. Několikrát ji napadlo, jestli by těhotenství nebylo o hodně jednodušší, kdyby jí bylo o deset let méně. Ve dvaatřiceti ale dítě nechtěla, připomněla si a odsunula stranou nepříjemnou myšlenku, že původně nechtěla ani tohle. Občas přemýšlela, co ji přimělo změnit názor. Tehdy byla práce celý její svět – stejně jako dnes –, ale když zjistila, že je neplánovaně těhotná, rozezněl se v ní nečekaný poplašný signál. Zachvátila ji náhlá panika, že je to její poslední šance, a spolu s ní překvapivá potřeba si dítě nechat.

Carrie si připadala šíleně tlustá a na dané roční období bylo netypicky teplo. Posunula se po pohovce o kus dál, aby unikla před slunečními paprsky, které proudily dovnitř oknem. Byla

unavená z noční bolesti kyčlí, z tahání ohromného a neforemného břicha a kopání dítěte. Vstoupilo jí do těla o do života všemi možnými způsoby – a to ještě ani nebylo na světě.

Skleněnými dveřmi viděla, jak se blíží její šéfová a mává na ni. Liz: kultivovaná, sebejistá a schopná pracovat v přirozeném lidském tempu. Matka dvou kluků, kteří už chodili na střední školu, a jí samotné přitom bylo před nedávnem čtyřicet. V oboru měla pověst tahouna, dynamické síly, která klade své ambice nad všechno ostatní. Dalo by se říct, že to byl jediný způsob, jak v tomto bezohledném průmyslu něčeho dosáhnout.

Liz se usadila vedle ní na pohovku a naklonila se přes její těhotenské břicho, aby ji krátce políbila na tvář.

„Vypadáš báječně jako vždycky.“

„Ne, to nevypadám. Vypadám tlustá a vyřízená.“

Liz nesouhlasně zamlaskla. „Nesmysl. Každopádně už brzo splaskneš. Do termínu máš čtyři týdny, ne?“

Carrie přikývla. Porod v ní vyvolával větší úzkost, než si připouštěla. Nejen samotný fyzický akt, ale také skutečnost, že toto dítě pak bude existovat v reálném světě. Že bude muset... pro něj dělat spoustu věcí. Starat se o něj. I když věděla, že to tak bude, nedokázala si to úplně představit. Její život byl stále vpletený v dobře známém každodenním kolotoči práce a občas ji někde v hloubi napadala myšlenka, o které se nikdy před nikým nezmínila. *Co když se rozhodla špatně? A co když si její dočasná náhradnice s prací neporadí, nebo – ještě hůř – si povede až moc dobře?* Sázela na to, co se tvrdilo ve spoustě článků na stránkách věnovaných mateřství: že jakmile se potomek narodí, okamžitě se do něj zamiluje. Nebo že o něm přinejmenším přestane provinile přemýšlet jako o něčem, co se jí nehodí, o něčem, co bude muset zvládnout předtím, než se vrátí do práce, což měla v plánu udělat, až budou dítěti tak tři měsíce. Jednoduše si nemohla dovolit odejít na delší dobu – obzvlášť ne potom, co tak tvrdě pracovala,

aby tuhle práci získala. Donedávna působila na volné noze jako nájemná producentka – a stálá pracovní místa se sháněla extrémně těžko. Teď jedno takové měla a využívala velice štedrého mateřského balíčku, který společnost poskytovala, i když pro ni nepracovala ještě ani rok. Byla vděčná, že se k tomu Liz staví tak laskavě, ale navzdory všemu ujišťování se nedokázala uklidnit. V tomto oboru se lidé dívali spatra i na to, když byl člověk nemocný, a spustit oči z cílové pásky mohl jen na vlastní nebezpečí.

Když pomyslela na svůj projekt, ochrannitelsky se napjala. I dříve zažila spoustu úspěchů, dokonce byla nominovaná na cenu filmové a televizní akademie za jeden z pořadů, které vycházely ze skutečných událostí, ale tento nový projekt byl zatím největší. *Leon* byl nákladný a dlouhý seriál s mezinárodní distribucí – a bylo to její dítě. Její *druhé* dítě, jak si rychle připomněla. Pokud nebude při tom, nebude svůj pořad vyvíjet a produkovat – tím spíš, že šlo o něco takto prestižního – někdo jiný to velice rád udělá za ni.

Právě proto byla teď v téhle místnosti.

„Takže ten navrhovaný záskok. Emma je slušně v obraze, je chytrá a umí skvěle řešit problémy s příběhem,“ pronesla Liz.

„Doufám, že ne až moc skvěle,“ odpověděla Carrie zlehka a v duchu si nadávala, že dala najevo svou nejistotu. Žena, která za ni měla zaskočit během mateřské dovolené, byla scénáristkou pořadu, který se vysílal už velice dlouho a byl nedávno zrušen.

„Tak samozřejmě to není stejná liga jako ty, ale rozhodně to... nepodělá,“ řekla Liz. „A vůbec, copak jsme si neřekly, že nechceš dělat pohovory na producenty?“

„Jen nechápu, proč nemůžu prostě pokračovat dál.“

„Že bys vykřikovala poznámky ke scénáři, zatímco budeš rodit?“ Liz se zasmála. „Bude tu jen jako další poradní hlas pro Adriana, pokud to bude potřeba. O veškerou produkci se postarám já.“

„Hm,“ řekla Carrie. Neznělo to přesvědčivě.

„Hele, já to chápu. Nikomu se nelíbí představa, že jeho práci bude dělat někdo jiný. Ze všeho nejmíň ženě, se kterou cloumají hormony a která tvrdě dřela, aby se dostala tam, kde je. Se mnou to bylo stejné.“

Carrie se usmála. „Vážně?“

„Jo, nesnášela jsem ji od pohledu. Byla moc dobrá.“

„Co se stalo?“

„Vrátila jsem se brzy, povýšili mě, tak jsem ji převelela na jiné oddělení.“ Liz Carrie stiskla paži. „Znám tě. Stejně budeš pracovat i během přebalování. Bude ti jen opatrovat kancelář, to je celé. A pokud se neosvědčí, můžeme vymyslet něco jiného. Dobře?“

Carrie po chvílce mlčení přikývla.

„Ty ses s ní ještě nesetkala, že?“ ujistila se Liz.

„Ne.“ Její náhradnice pracovala ve studiu v Pinewoodu, kde se natáčel nyní již zvěčenělý seriál.

Liz se usmála. „Předtím pracovala pro Elaine Marshovou, ale to jí nemám za zlé. Pokud s ní z nějakého důvodu nebudeš spokojená, nemusíme ji přijímat.“ Podívala se na hodinky. „Už by tu měla být – zajdu se podívat, jestli nečeká na recepci.“

Když odešla z místnosti, Carrie si zhluboka povzdechla. Obvykle se snažila nováčkům co nejvíc pomáhat. Sama věděla, jak obtížné je se v tomto oboru uchytit, a s prací pro excentrické a náročné šéfy měla také své zkušenosti – chtěli od ní vše od pořádání narozeninových oslav jejich dětí až po to, aby jim zašla domů zalít květiny, zatímco ona se jen chtěla naučit, jak se dělají scénáře a televizní pořady. Takže když došla řada na ni a měla šéfovat druhým, místo aby zkoušela odolnost mladých nadějí vůči demoralizujícím úkolům, ráda si je vzala pod ochranné křídlo, dala jim příležitost a povzbuzovala je.

Je to jen pomocná scénáristka, nadávala si v duchu. Přestaň být paranoidní. Ale pocit nevolnosti byl zpět.

ČTYŘI

Středa 11. října

Emma následovala Liz, ředitelku Hawk Pictures, naleštěnou chodbou. Její příchod bezprostředně ohlašovalo každé klapnutí jejích podpatků, i když jediné, co si přála, bylo vejít do místnosti tiše a nenápadně. Nervy měla napjaté tak, že měla pocit, že se jí udělá špatně. Vlastně byla fyzicky roztřesená natolik, že se musela na chvíli zastavit a trochu se sebrat.

Liz se ohlédla. „Všechno v pořádku?“

Emma se přinutila k úsměvu. „Ano, jen se mi o něco zachytil podpatek,“ řekla, zvedla nohu a upravila si botu.

Stěží se dokázala soustředit, a přitom potřebovala být klidná, pokud to měla zvládnout – v sázce bylo příliš, než aby to mohla zpackat. Byla by také dala přednost tomu, aby si mohla Carrie nejprve osobně prohlédnout, a ne obráceně. Možná by jí to pomohlo uklidnit se, i když jen trošku.

Pak se ocitly u zasedačky a Emma ji spatřila skrz prosklené dveře. Byla to žena středního věku, která se zvedla z pohovky a vyšla jim vstříc, jakmile vstoupily dovnitř. Měla vlnité, světle plavé vlasy zastřižené na mikádo, které působily jako obláček vznášející se kolem její hlavy. Byla velice hezká, což Emmu

potěšilo, i když si uvědomovala, že je to absurdní. Náhle ji zaplavila velká chuť odstartovat svůj plán. Souměrnost Carriiny drobné postavy narušovalo její ohromné těhotenské břicho. Emma si uvědomila, že na něj zírání, a rychle odvrátila zrak.

Liz je představila. Když si podaly ruku – Carrie měla lehký, odměřený stisk –, Emma se trochu zastyděla, že má upocenou dlaň.

Setkání s Carrie bylo něco neskutečného. Ji a její kariéru sledovala Emma celá léta – částečně i proto, že Carrie měla za manžela scénáristu, jehož Emma v jisté době obdivovala vůbec nejvíc z celého televizního světa. Tato příležitost úzce spolupracovat s nimi oběma pro ni byla dílem hrůzy i velké přízně štěstěny. *Tuhle práci prostě musí dostat.*

Když jí Liz zavolala, byl to zázrak. Emma udělala maximum pro to, aby získala pozici scénáristky jednoho nudného pořadu (s lehce příkrášleným životopisem a s několika vymyšlenými referencemi), a od chvíle, kdy nastoupila, dřela jako mezek. Po nocích četla scénáře, aby všechno stíhala, připravovala poznámky a návrhy a nikdy nedopustila, aby scénáristickému týmu v době, kdy byla v práci, scházel čaj. Nebylo to psaní, ale alespoň měla blízko k tvůrcům pořadu, pomáhala jim s texty a spoustu se toho učila. Pak přišla špatná zpráva – před dvěma týdny se dozvěděli, že se pořad ruší, takže nebyla šance podílet se i na další sérii. A s pouhými pěti měsíci, které si mohla v životopise přidat k tříměsíční stáži, nebyly její vyhlídky nijak příznivé.

Emma se děsila, že bude muset říct rodičům, že je znovu bez práce. Doufala, že by se tomu mohla s odřenýma ušima vyhnout za předpokladu, že se Carrie bude zamlouvat – a *panebože prosím, ať to tak je*, říkala si a zatínala pěsti se zoufalou nadějí.

Carrie se posadila a Emma ji následovala. Přemýšlela o tom, co asi Carrie vidí, když si ji prohlíží. Vyvolalo to u ní další nával nervozity, takže měla pocit, že musí promluvit dřív, než se jí slova definitivně zadrhnou v hrdle.

„Můžu jen říct... že naprosto miluju vaše pořady. Dotkla jste se v nich některých fakt důležitých témat a jsou vždycky tak na úrovni a úplně jiné než všechny ostatní. Jako byste neustále udávala směr toho, na co bychom se měli dívat.“

Panebože, chovala se jako nějaká školačka. *Uklidni se. Vyvádíš ji z míry.* Silou zaryla nehty do dlaní, až byla bolest téměř nesnesitelná. Pak se slova ujala Carrie, a tak stiskla dlaně a přiměla se k soustředění.

„Takže vy jste zrovna skončila ve *Ztracených důkazech*?“

„Ano, práce na tom seriálu se mi hrozně líbila. Bylo fajn zakousnout se do něčeho, co se zrovna točilo, a pracovala jsem tam se spoustou různých scénáristů. Někteří byli noví, někteří hodně zavedení.“

„A předtím Elaine Marshová? Jaká byla z pohledu zaměstnance?“

Emma o otázce přemýšlela s vědomím, že Elaine má v oboru jistou pověst. „Dávala mi zabrat. Hodně jsem se toho naučila.“

Jen náznak pozdviženého obočí u Carrie. Emma přemýšlela, jestli to neměla dál rozvést. Věděla, že Adrian nedávno odešel z Elaininy společnosti, a tak se cítila na nejisté půdě. Tenhle obor byl plný diplomatických nástrah.

Carrie mrkla dolů na papír, o němž Emma předpokládala, že je to její životopis. „Nebyla jste tam moc dlouho,“ řekla Carrie. „Tři měsíce. Proč jste odešla?“

Zůstaň v klidu, pomyslela si Emma a zoufale se snažila ignorovat skutečnost, že se jí prudce rozbušilo srdce. „Byla to jen tříměsíční stáž. Skončila mi smlouva.“

Na tváři udržovala uvolněný úsměv, dívala se Carrie do očí a modlila se, aby už šla dál.

„Takže co je podle vás hlavním úkolem pomocného scénáristy?“ zeptala se Carrie.

„Jsem tu, abych pomáhala scénáristovi, představovala jeho či její vizi producentům a příslušné televizní stanici. Taky abych

pomáhala s řešeršemi, náměty a poznámkami ke scénáři, kdykoli je to potřeba.“

Vyznělo to, jako by se to naučila z paměti, a Emma se zarazila. Úzkostlivě sledovala Carrieinu reakci na svou odpověď. Téměř nezatelné pokývnutí. Emma začala klesat na mysl.

„Carrie bude samozřejmě i nadále pracovat na všech svých projektech,“ řekla Liz. „Velice pravděpodobně bude pracovat i tehdy, kdy by neměla,“ vyplísnila ji jemně.

Všechny tři se chápavě usmály. Nikdo nepromluvil.

Snaží se vymyslet, jak se mě zbavit, pomyslela si Emma a její naděje skomírala. Nechce mě a snaží se najít způsob, jak tohle setkání ukončit. Nejspíš řekne, že mají ještě další kandidáty nebo tak něco.

„Ale bude dobré mít v kanceláři někoho, kdo dohlédne na bezproblémový chod věcí,“ řekla Carrie a Emma cítila, jak její nálada letí prudce nahoru.

Liz se obrátila ke Carrie. „Co bys řekla na to, kdyby Emma začala příští týden, abys jí pomohla dostat se do obrazu?“

Carrie přikývla. „Jasně. Co si o tom myslíte, Emmo?“

„Skvělé!“ řekla Emma nadšeně. Snažila se skrýt, jak se jí klepou ruce. *Má to!* Prošla zkouškou. Jak zjistila v televizi, hledání práce nebylo jen o zkušenostech, o tom, jak dobrý je člověk v tom, co dělá – důležité bylo, zda je oblíbený.

Carrie, pomyslela si nesměle, se zřejmě líbím. Emma pocítila vlnu uspokojení. Bude tvrdě pracovat a přiměje Carrie, aby ji *milovala*.

PĚT

Středa 11. října

„Je mladá. Je jí jen čtyřadvacet,“ řekla Carrie. S bolavými zády poposedávala na kuchyňské židli. Daleko pohodlnější by bylo ležet opřená o polštáře na pohovce v obýváku, ale Adrian vařil a ona měla ráda jejich večerní povídání.

Zamračil se. „To tedy je mladá. Bude co k čemu?“

„Podle všeho měla pár geniálních chvil,“ řekla Carrie zasmušile.

Adrian vzhlédl od brambor, které rozmačkával na kaši. „Snad ti to nedělá starosti?“

Carrie pokrčila rameny. „Chystám se odejít z práce svých snů.“ Adrian hned neodpověděl a ona věděla, co se mu honí hlavou. Nemusela by, kdyby se nerozhodla pořídit si dítě. Jejím „rozhodnutím“ bylo podbarveno vše, co posledních několik měsíců dělali a říkali, a ze života se stalo neustálé hledání rovnováhy při chůzi po velmi tenkém ledě.

„Jen dočasně,“ řekl nakonec.

„Lidé v tomhle oboru mají krátkou paměť.“

„Jsi jejich báječná nová posila.“

„Řekla bych, že zjistí, že to jsi ty.“

Viděla, jak se na chvílku nadmul. Pak se vzpamatoval a uvědomil si, jaká je jeho aktuální role. „Já jsem jen takový tvůj přívažek. Přívažek producentky stojící za několika filmy, které se líbily kritikům,“ dodal sarkasticky.

„Hm. Ale to je už dávno.“

Adrian se na ni nevěřicně zadíval. „Není to zase tak dlouho. Jen pár let. A nijak to neubírá na pravdivosti tomu, že jsou geniální. Proč zase shazuješ sama sebe?“

„Přece mě znáš. Pořád mám pocit, že mi na dveře každou chvíli zaklepou policajti, že jsem podváděla. Půlku času si připadám jako podvodnice. Jak se mi vůbec povedlo dostat tuhle práci?“

Viděla, že se Adrian záměrně rozhodl jí neodpovědět, a věděla proč. Bylo to proto, že ho její pocity nejistoty trochu otravovaly. A měl pravdu – kdyby ji někdo nutil, musela by uznat, že pár dobrých pořadů opravdu udělala. *Velmi* dobrých pořadů. Jen ji nikdy neopouštěl strach, že to všechno bylo jen díky štěstí nebo vhodnému načasování.

„Všimla sis, že ti přišel balíček?“ zeptal se a pokynul hlavou k velké lepenkové krabici na rohu jídelního stolu. Podívala se na ni a věděla, co v ní je. Postavila se, otevřela ji a vyndala proutěný košík pro dítě s vyšívanými lemy.

„Co na něj říkáš?“

Adrian se na košík letmo podíval. „Jo, je pěkný.“

„A to je všechno?“

Podíval se znovu. „Co chceš, abych na to řekl? Je to prostě postel. Pro mimino.“

„Naše miminko. Které se narodí někdy v příštích čtyřech týdnech.“

Žádné vzrušené reakce nebo rozzářených očí se nedočkala.

„Dáš si hrášek, nebo fazole?“ řekl.

Sklesle uložila košík zpátky do krabice. „Je mi to jedno.“

„Udělám obojí. Víc vitamínu C pro tebe... a pro toho mrňouse.“

Věděla, že je to olivová ratolest, kterou jí nabízí z pocitu viny. „A musíš si přestat dělat takové starosti kvůli práci,“ pokračoval. „Nikdo se tě nechystá vyšoupnout.“ Carrie sebou cukla a Adrian se na ni přísně zadíval. „A pokud to zkusí, tak půjdu i já.“

Věděla, že mu to smlouva neumožňuje, ale byl to jeho způsob, jak si ji udobřit. O pár chvil později přenesl ke stolu dva talíře s klobásou a bramborovou kaší. Z hromady rozmačkaných brambor trčely tři propečené kusy uzeniny a celé dohromady to tvořilo obrázek mimozemské tváře. Zelenina byla naaranžovaná do podoby zelených vousů.

„V pohodě?“ zeptal se a čekal, až ho pochválí.

Usmála se. „Vypadá to skvěle.“

Patřilo to k jejich každodenním zvykům. Zatímco Carrie cestovala přeplněným vlakem domů do Blackheathu na jihovýchodě Londýna, Adrian vařil. Dům s terasou v edvardovském stylu koupili rok poté, co se dali dohromady, a postupně ho vylepšovali. Byl to sen bezdětného páru: bílé zdi, otevřené schodiště, na zahradě vodní prvek. Financování všech úprav zabralo nějaký čas. Když se seznámili, oba pracovali na stejném nekonečném seriálu, ona jako pomocná scénáristka, on jako autor. Oba měli ambice to dotáhnout dál, ale jen obtížně hledali čas na cokoli jiného, když byli připoutaní k neúprosnému časovému rozvrhu pořadu, který se vysílal čtyři dny v týdnu a dvaapadesát týdnů v roce. Lidé, kteří na něm pracovali, si nemohli vzít dovolenou na déle než týden a pracovní doba se často protáhla dlouho do noci. A bůh chraň, aby člověk onemocněl. Carrie jednou dostala angínu, ale netroufla si vzít více než den volna na zotavenou. Kdyby se nevrátila, nebyl by včas hotový scénář, podle kterého se mělo točit. A navzdory nemoci by to byla *její chyba* a mělo by to vliv na to, zda jí bude nebo nebude obnovena smlouva.

S Adrianem si padli do oka na pravidelné měsíční poradě nad příběhem. Rozpoznali v sobě navzájem stejnou naději a optimismus

a brzy se do sebe zamilovali. Po jednom večeru v kině, když spolu chodili asi měsíc, ji Adrian doprovodil do jejího pronajatého bytu a řekl jí, že k ní chce být upřímný. Zalila ji vlna nervozity, protože si myslela, že se jí přizná k manželce nebo přinejmenším přítelkyni, on ale nadhodil téma dětí.

„Jen jsem ti chtěl říct... že to není něco, o co bych stál. A vím, že většina žen ano, proto mi připadalo fér ti to povědět. Takže pokud chceš, můžeš mi říct, abych vypadl.“ Zvedl k ní velké hnědé oči a jejich pohled byl tak plný úzkosti, až se jí sevřelo srdce. Tehdy už věděla, že byli stvořeni jeden pro druhého, protože ani ona nikdy nechtěla děti – ne potom, co se jí přihodilo v sedmnácti.

Vzali se ve stejné době, kdy koupili ten dům – rok od chvíle, kdy se seznámili. Adrianovi, který se vypracoval na jednoho z „hvězdných“ autorů jejich seriálu, se podařilo vydělat tolik, aby si mohl dovolit dát si pauzu od jeho neúprosného řádu a soustředit se na vymýšlení něčeho vlastního. Na některé jeho nápady se podařilo sehnat peníze, na jiné ne, ale všechny nakonec během jednoho či dvou let začaly upadat, až upadly.

Pak ho napadlo něco tak geniálního a s takovým potenciálem, že se toho rychlostí blesku ujala známá firma mezi producenty, Elaine Marshová. Vzbudila zájem u BBC, a než se Adrian stihl vzpamatovat, jeho nápad dostal zelenou. Seriál o vzpouře žáků střední školy s tragickými následky se stal přes noc hitem a Adrianovu hvězdu katapultoval do nebeských výšin.

Carrie se mezitím nadchla pro příběhy ze skutečného života a také ona si užívala svého dílu úspěchu. Oba pracovali mimořádně tvrdě, a kdykoli je dokázali vměstnat do svého náročného pracovního programu, odměňovali se drahými dovolenými na exotických místech. Splnili si sny o potápění se žraloky obrovskými na Maledivách, a podnikli dokonce i výlet na Antarktidu. Pili dobrá vína. Pořídili si bílý nábytek. Adrian si koupil dvoumístné BMW a dům u moře v Broadstairs na kentském pobřeží.

Naplánovali si život, který jim mnozí jejich přátelé s dětmi záviděli. Proto Carrie docela zaskočila její instinktivní neochota jít na potrat, když ve dvaadvaceti letech neplánovaně otěhotněla. Možná si uvědomila, že to byla pro její tělo poslední příležitost přirozeně zplodit potomka předtím, než začne být neplodná. Možná to bylo tím, že plodu bylo už čtrnáct týdnů a dokázal měnit výrazy tváře a mžourat očima. Nevěděla proč, ale jít na potrat prostě nedokázala.

Adrian byl jako opařený. Bylo to natolik vzdálené jeho představám o společném životě, že mu trvalo celé dva dny, než mu úplně došlo, že je to skutečnost. Pak začalo vzájemné obviňování – jak mohla otěhotnět? (Zapomněla si vzít pilulku, tak jednoduché to bylo.) Mrzelo ji to, ale co se stalo, stalo se. Nedokázala se „odotěhotnět“, i když si mnohdy říkala, že by to bylo mnohem jednodušší než to obtížné rozhodnutí, ke kterému se pokoušeli dojít, zatímco přesýpacími hodinami rychle protékal pramínek písku. Po nějaké chvíli si oba uvědomili, že vypluli na cestu na zbrusu nové lodi, že se tato cesta uskuteční bez ohledu na to, co si o tom oni myslí, a že není úniku. Adrian se s jejím rozhodnutím nikdy úplně nesmířil a Carrie v hloubi duše věděla, že oba strkají hlavu do písku a tu třetí osobu, která v blízké budoucnosti přibude do jejich domácnosti, prostě ignorují.

Najednou ji tato třetí osoba velkou silou nakopla do žeber.

„Au,“ cukla sebou.

„Jsi v pohodě?“

„Miminko si zkouší fotbal.“

Přikývl.

„Nemá představu, jaká je to bolest. A když už jsme u toho, dneska večer jdeme na kurz masáže při porodu.“

Adrian se zatvářil provinile a Carrie poklesla ramena. „Promiň...“

„Nepřijdeš?“

„Dneska mě zasáhla inspirace. Na čtvrtou epizodu. Chci to sepsat, dokud to mám čerstvě v paměti.“

Carrie se zamračila a pomyslela si, *proč si to nemohl zapsat dřív v průběhu dne místo v době předporodního kurzu?*

„Ale no tak, nedívej se na mě tak. Na všech ostatních jsem přece byl. A chci to připravit přímo pro šéfovou – nahání mi hrůzu.“
Usmál se na ni svým nejučinnějším, přidrzkle chlapeckým úsměvem.

Jeho přetvářka ji deprimovala, ale nechtěla to komentovat, protože cítila, že z toho nemůže vzejít nic dobrého. Takhle to s nimi poslední dobou bylo: neustálé nahazování motoru bez skutečné jiskry. Nenucená harmonie jejich vztahu se v posledních pár měsících vytratila.

Později, během předporodního kurzu byla Carrie jako jediná žena, která přišla bez partnera, ve dvojici s porodní asistentkou. Vysvětlení, že Adrian musí pracovat, vlastně nikdo ve skutečnosti neposlouchal, protože ostatní nastávající maminky zrovna naváděly své – pozornější či méně pozorné – manžely a partnery na to, kde je mají masírovat. Když se Carrie rozhlédla po místnosti, viděla, že jsou tam i ženy bez nastávajících otců. Ty ale přišly se svými matkami, hrdými ženami, kterým oči plály vzrušením z očekáváníí budoucího vnoučete.

Mami, pomyslela si Carrie, *co bych za tebe teď dala*, a cítila, že se ji chystá zaplavit vlna ukrutného smutku. Porodní asistentka si všimla, že se celá napjala a promasírovala jí ramena.

„Všechno v pořádku?“

„Ano,“ řekla Carrie vesele. Lež způsobila, že se začala cítit ještě osaměleji, ale pohlédnout do té propasti plné bolesti, která se v ní i po deseti letech stále tu a tam rozevírala, si netroufala. Byla příliš hluboká, příliš temná a Carrie dokázala v danou chvíli jen potlačit sevření svého nitra, fyzický projev toho, jak moc jí matka

chybí. *Pokud to bude holka, pojmenuju jí Helen*, napadlo ji náhle a to rozhodnutí jí trochu ulevilo od stesku.

Porodní asistentka dokončila masáž a pak obešla místnost, aby zkontrolovala, jak to jde dalším partnerům. Carrie sledovala, jak dává tatínkům různé drobné rady. Myslela na Adriana. Pak si znovu připomněla, že se po narození dítěte všechno změní. Oba si ho šíleně zamilují.

ŠEST

Pondělí 16. října

Když teď byli v místnosti tři, mluvili spolu jinak. Důvěrnost chvil, kdy s Adrianem leželi každý na jedné pohovce a rozebírali postavy a jejich dialogy a vymýšleli, kde a jak příběhu přidat na dramatickosti, byla pryč.

V malém křesílku vzpřímeně seděla Emma se zářícíma očima a tužkou připravenou v pohotovosti. Carrie jí nemohla upřít nadšení, ale měla pocit, že ji její dychtivost dusí. O něco dříve jí poslala e-mail s potvrzením času schůzky a Emma v odpovědi napsala, že ji líbá. Trochu ji to zaskočilo, navzdory tomu, že takové vyjadřování bylo ve většině televizního průmyslu standardní a bylo znakem vřelosti nebo dobrého postavení ve vztahu s vaším nadřízeným. E-mail bez políbení znamenal, že mezi vámi panuje jistá odtažitost nebo že jste udělali něco, co vašeho šéfa naštvalo, a museli jste počítat s tím, že jste v nemilosti. Obecně se ale s polibky nešetřilo a létalo jich tu tolik, že by to stačilo k odstartování epidemie oparů.

Zadávala se na Emmu, která seděla naproti, a přála si, aby se dokázala více uvolnit. Podle její zkušenosti bylo nejlepší přistupovat k zádrhelům v příběhu nepřímou. Když jste se do těch plazivých pramínek pustili střemhlav, zpravidla jste se do nich

zapletli a nedokázali se vymotat. Adrian sepsal zlom, k němuž mělo dojít ve čtvrtém dílu, pracoval celou noc a scénář dodal ráno po předporodním kurzu. Pak strávil celý den v posteli, aby se vzpamatoval. Ostatní ho mezitím přečetli a bylo jasné, že v něm něco nefunguje.

Někdejší filmová hvězda Leon seriál odstartovala bankrotem a rozloučením se svou sbírkou aut, španělskou vesnicí a ponorkou. V průběhu několika následujících epizod Leon bojoval s vlastní arogancí a nemístnými očekáváními a bolestně se vyrovnával s tím, co to znamená „uskromnit se“. S velkými obtížemi se pokoušel poprat s každodenními úkoly nezbytnými pro přežití – jako třeba s tím, aby si došel do obchodáku pro jídlo. Přišel také o své takzvané přátele a odcizil se rodině, ale zato navázal poněkud vratký vztah s přímočarou realistikou Sally. Před začátkem čtvrté epizody stál na prahu zotavení v podobě práce a nové důvěrnosti se Sally, která opovrhovala povrchností filmového průmyslu. Když už se chystal k podpisu pracovní smlouvy, přišel za ním jeho agent – dostal nabídku na roli v novém filmu po boku jedné z velkých hvězd současnosti. Návrat ke slávě a bohatství Leona lákal. Ale kdyby přijal, téměř jistě by tím podkopal svůj rodící se vztah. Co měl takový chlápek s obarvenými vlasy, který kdysi vlastnil vinný sklep velikosti tenisového hřiště, dělat?

Scénář z nějakého důvodu nevyzníval dostatečně vyhrcočně. Bylo důležité udržet diváky, aby Leona napjatě povzbuzovali ke správnému rozhodnutí – ať už by bylo jakékoli, protože mnozí z nich by byli stejně rozpolcení jako on: pokusit se znovu o úspěch, nebo dát šanci vztahu s někým, kdo ho má rád kvůli němu samotnému?

„Prostě si myslím, že by tam mělo jít o víc,“ řekla Carrie. „Ten vztah je samozřejmě velká věc, ale měla by tam být nějaká další rovina, něco, co v nás doopravdy vyvolá pocit, že když vezme tu filmovou roli, je to špatné rozhodnutí.“

„Co kdyby byla Sally těhotná?“ reagoval Adrian. „Obrátí se zády k ní i k jejich nenarozenému dítěti.“

Carrie na něj vrhla rychlý pohled. Tato poznámka, v níž se ozývala jejich vlastní obava, v ní vyvolala pocit nejistoty, ale zdálo se, že Adrian si toho nevšiml. „Hm, to by asi šlo. Ale není to trošku bezcitné?“

„Nemusí být. Může myslet úplně vážně, že chce to dítě vídat. A pokud vezme tu roli, bude vydělávat daleko víc než v nějaké ‚slušné‘ práci. Takže může tvrdit, že je to celé v zájmu dítěte.“

„Ona ale dala jasně najevo, že nesnáší celý ten filmový průmysl a to, co s ním dělá. Že by byla radši, kdyby byl chudý a upřímný než bohatý a nabubřelý. A nacpaný kokainem.“ Carrie cítila, jak Emma těká pohledem z jednoho na druhého, jako by sledovala tenisové utkání. Vnímala také to, že strašně touží něco říct, a věděla, že pokud se na ni podívá, bude to muset vzít na vědomí. Rozhodla se obrátit na ni.

„Můžu...?“ začala Emma váhavě. „Jen mě něco napadlo. Možná je to pitomé, ale...“

Adrian jí bez zájmu pokynul rukou. „Sem s tím.“

„Co kdyby Sally byla nemocná? Něco vážného. Třeba to zjistila teprve před pár dny a nechce mu to říct, protože nechce ovlivňovat jeho rozhodnutí. Nestojí o vztah založený na soucitu. Takže když se Leon s těžkým srdcem rozhodne vzít tu filmovou roli, nemá tušení, co jí tím způsobí.“

Carrie pocítila povědomé mravenčení jako vždy, když v ní příběh vzbudil pohnutí. Pocit, který se jí šířil vzhůru po šíji a pak jí z něj naskočila husí kůže. Ona ani Adrian nic neříkali a jen na Emmu zírali, zatímco jim to běželo hlavou. Adrian, který do té chvíle ležel na zádech na pohovce, se najednou prudce vzpřimil do sedu.

„To je skvělé. Hele – třeba by to mohlo být smrtelné. Je tu jistá pravděpodobnost, že až se vrátí ze šestiměsíčního natáčení v Mexiku, ona už tu nebude...“

„Ona mu to ale nemůže říct,“ pokračovala Emma. „Nejde jen o to, že nechce, aby se pro ni rozhodl z pocitu viny, ale taky o to, že ho miluje a nechce, aby propásl svou příležitost, přestože si myslí, že je to špatné rozhodnutí.“

Teď byl Adrian na nohou. „To je naprosto geniální!“ Otočil se ke Carrie a rukou si pročísl rozcuchané vlasy. „Dokonale to rozlouskla!“

Carrie, která tiše seděla a cítila se odstřihnutě, zatímco sledovala svého manžela a tu novou dívku, jak se trumfují v budování příběhu, se rychle usmála. „To je skvělý nápad, Emmo. Dobrá práce.“

Emma se na ni rozzářeně usmála, jako by ji zrovna pochválila učitelka v její třídě.

„Dobře, musím to jít napsat,“ prohlásil Adrian a zamířil ke dveřím. „Budu chvílku pracovat vzadu v kanceláři. Trochu to rozplánuju. Co myslíš, Emmo? Rakovina?“

Emma přikývla. „To by šlo.“

Natáhl k ní ruku a ukázal na ni prstem. „Jsi... skvělá.“

Carrie viděla, jak se Emma rozpačitě usmála, a pak Adrian odešel s hlavou plnou nového života, který vlili do žil jeho scénáře.

Nastalo ticho.

„Doufám, že to bylo v pohodě...“ začala Emma ustrašeně, „že jsem se takhle ozvala?“

Přece viděla výsledek, tak co si myslíš? Pak Carrie potlačila svou nevrlost. Ta ubohá dívka je nejspíš nervózní.

„Samozřejmě. Za to ti přece platíme,“ řekla a okamžitě ji zamrzelo, že to celé zredukovala na finanční transakci. Co to s ní je? Podívala se na hodinky. „Půjdeš na oběd?“

„To bych moc ráda.“

Carrie až příliš pozdě došlo, že si to Emma vyložila jako pozvání. Chvilku, kdy mohou společně posedět, trochu se seznámit – a kdy může Emma lépe porozumět svojí práci. Carrie ve

skutečnosti až takový hlad neměla – při pomýšlení na jídlo se jí vlastně zvedal žaludek. Co nejšetrněji to řekla Emmě, která to přijala zdvořile a se zájmem.

„To je v pořádku. Doufám, že budeš v pohodě. Můžu ti něco donést?“

„Díky, nic nepotřebuju.“

„Kdyby sis to rozmyslela, dej mi vědět. Na nevolnosti je prý dobrý zázvor. Tak když tak zavolej a já pro něj zaběhnu. Kdykoli.“

Carrie jí poděkovala a s náhlou potřebou chvilky o samotě se ztěžka zvedla na nohy.

Také Emma rychle povstala. „A chtěla jsem říct – je něco, co bys chtěla projít před tím odpoledním jednáním?“

Carrie si s trhnutím uvědomila, že mluví o schůzce s výkonným dramaturgem BBC, který za nimi přijde do kanceláře probrat obsazení. Setkání s takovými lidmi se podobala audienci u papeže: byla vzácná, mimořádná a velice žádaná. Spousta producentů mladším členům týmu bránila v účasti, protože když člověk navázal přátelský vztah s dramaturgem, bylo mu přáno sluchu. A když vám bylo přáno sluchu, mohli jste dotyčnému předložit nápady, kterým skutečně *naslouchal*, což mohlo ve finále vést ke kýžené zelené pro váš pořad. Carrie najednou došlo, že tam Emmu nechce.

„Všechno je v pořádku, díky, Emmo. A na jednání se mnou bude Liz a Adrian, takže asi nebudeme chtít být v moc velké přesile...“

Očekávala něco – ublížený nebo naštvaný pohled –, ale Emma to k jejímu překvapení rovnou přijala.

„To je v pořádku. S prepisováním těch poznámek ke scénáři budu mít o zábavu postaráno.“

Když odešla, v Carrie se opět ozval pocit viny. Vzdát se své práce bylo ještě těžší, než si myslela. Zašla do kanceláře k Liz, aby zkontrolovala poslední e-maily ohledně rozpočtu od účetní, což

z její hlavy dočasně vypudilo myšlenky na její náhradnici. Dokud nezahlédla Emmu a Adriana ve velké otevřené kanceláři. Emma mu donesla sendvič a Adrian jí něco vzrušeně povídal. Pak jí pokynul směrem k pracovním vzadu a ona ho následovala a zavřela za nimi dveře.

„Co?“

Liz jí něco povíдалa, ale ona vůbec nevnímala.

„To už máš na mozku mlíko?“ zeptala se Liz s úsměvem. „Jen říkám, že Kenny je dost drahý režisér. Pokud jste s Adrianem pevně rozhodnutí, tak dobře, ale myslím, že byste se měli setkat taky s Jamesem. Má skvělou pověst, a když teď sešlo z toho projektu pro Channel 4, bude v lednu volný.“

„Jasně. Jo... Dobrý nápad.“

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Liz a ustaraně se na ni zadívala. „Vypadáš trochu unaveně.“

Carrie, kterou ve čtyři ráno vzbudila mučivá bolest v oblasti kyčlí, příliš silná na to, aby jí dovolila znovu usnout, byla naprosto vyčerpaná. Ale nechtěla to přiznat, a tak se omezila na: „Trošku. Nic, co by nespravila jedna noc, kdy si půjdu dřív lehnout.“ A přesně to udělá: Až se večer vrátí domů, vytáhne z vyhřívané skříňě starou prošivanou příkrývku a zkusí spát na ní. Ta dodatečná vycpávka by jí snad mohla zajistit hodinku či dvě navíc.

Najednou Liz vyhlédla z okna. „Luke je tady,“ řekla a postavila se. Carrie se otočila a viděla, jak na ni mává výkonný dramaturg BBC.

„Mám dojít pro ostatní?“ zeptala se Liz.

„Jen pro Adriana. Emma má na práci něco jiného. Přivedu ho,“ řekla rychle Carrie.

„Vypadáš skvěle! Takové úhledné břicho!“ prohodil k ní Luke, zatímco usedali do křesel v zasedací místnosti.

Carrie pořád překvapovalo, kolik lidí o tom mluví jako o nějaké báječné zásluze. Jako by těhotenské břicho byl nějaký módní

doplňek. Ale usmála se a zatvářila se náležitě potěšeně a pak Lukovi pochválila sako (nový přírůstek do jeho sbírky sak, která vždycky nosil přes bílé tričko s výstřihem ve tvaru V a džíny) a jeho poslední úspěch vysílaný v neděli večer – pořad, jehož sledovanost překračovala osm milionů.

Jejich kancelářský poslíček, mladý absolvent jménem Zack s červeným diplomem z Cambridge, vstrčil hlavu do dveří a přijal objednávky na čaj a kávu. Když odešel, na místnost se sneslo ticho.

„Z tohoto jsem *tak* nadšený,“ řekl Luke a rukama si vesele bubnoval o stehna. „Scénář je skvělý.“

Adrian se zakřenil. „Dík.“

„Jak to vypadá se čtvrtým dílem?“

„Dobře. Každou chvíli bych měl něco mít.“

„Nemůžu se dočkat,“ rozplýval se nadšením Luke. „Takže... obsazení!“

„Dostali jsme pár odpovědí,“ řekla Liz.

„Tak to vyklop,“ obrátil se na ni Luke.

Vyrušilo je zaklepání na dveře. Carrie překvapeně vzhlédla, když dovnitř s podnosem s nápoji vstoupila Emma. Proč je nese ona? Zack se jich přece ptal, co si dají.

„Zack musel odběhnout na pochůzku,“ řekla Emma na Carrii-
nu nevyslovenou otázku.

„Tohle je Emma,“ řekla Liz Lukovi. „Bude za Carrie zaskakovat, až půjde na mateřskou.“

Luke se na ni se zájmem zadíval a povstal, aby jí potřásl rukou.

Carrie strnula, čekala na Lukova slova „Nepřipojíš se k nám?“. Luke byl ale příliš velký profesionál a ona sama si v trapném tichu náhle připadala jako idiot – a zalil ji pocit studu. Samozřejmě že by tu Emma měla být. Carrie dovolila, aby ji ovládly hormony a únava a zrovna se chystala ji přizvat ke stolu, když tu Emma promluvila.

„Musím se vrátit k práci. Ráda jsem vás poznala.“ Poslušně opustila místnost, ale když procházela dveřmi, vrhla na Carrie úsměv. Vzhledem k její pozici ho nikdo jiný neviděl.

Rozhodilo ji to. Byl... *triumfální*? Nebo se jí to jen zdálo?

Slovo měl Luke. „Takže... Leon. Náš antihrdina. Bojím se zeptat... ozval se vám Jude Law?“

Carrie se přiměla k soustředění. „Ten bohužel odmítl. Nadchlo ho to, ale není zrovna volný. V únoru natáčí film s Guyem Ritchiem.“

„Zatracený Guy Ritchie!“

„Tím spíš, že měl podle původního plánu točit až v dubnu – v té době bychom my už měli hotovo,“ dodala Liz. „Ale posunuli to dopředu.“

„Vsadím se, že to udělal schválně,“ zavtipkoval Adrian. Všichni se zasmáli.

„Michael Sheen vypadá nadějně,“ řekla Carrie a ukázala všem, že drží palce, když tu její slova zkrátila náhlá bolest v podbříšku. Prudce se nadechla a třela si břicho.

„Ten by byl skvělý,“ potvrdil Luke.

„Na příští týden jsme s ním domluveni na snídani,“ řekl Adrian.

„Budeš tu ještě?“ zeptal se Luke.

Tak tím si buď jistý. „Ano. Na mateřskou nastupuji až za dva týdny.“

„Paráda.“

V tvářích všech bylo patrné nadšení – s výjimkou Carrie, kterou zasáhla další náhlá bolest. *Co to je?* A pak jí po nohou stékal něco vlhkého a cítila, jak se to vpíjí do pohovky. „Ach,“ řekla bezděčně.

Všichni se na ni zadívali – *ano?* Ale ona nemohla odpovědět, protože jí projela další křeč. Tentokrát se neudržela a tiše zasténala.

Liz se probrala jako první. „Pane bože, Carrie, máme ti zavolat sanitku?“

Carrie měla staženou tvář a nemohla ze sebe vypravit ani slovo. Adrian vypadal oťřeseně a zdálo se, že neví, co má dělat.

„Budu to brát jako ano.“ Liz sebrala ze stolu telefon a zavolala záchranku. Zdatně rozmlouvala s operátorem a druhou rukou Carrie objímala kolem ramen. „Budou tu za chvíli,“ řekla a zavěsila.

Bože můj, to bolí, pomyslela si Carrie. *Ježíšikriste, to přece nemůže být porod?* Do termínu jí zbývaly ještě čtyři týdny.

„Můžu ti něco donést?“ zeptal se Luke a povstal. Zdálo se, že v tom trochu plave.

„Jen vodu, prosím.“

„Já pro ni dojdu,“ řekl rychle Adrian a zmizel ve dveřích. Carrie si přála, aby s ní zůstal a nechal jít Luka.

Nikdo nepromluvil a Luke, který měl pocit, že stojí proti ženské přesile, se omluvil pod záminkou, že jde pomoci Adrianovi. Carrie viděla, jak se zastavil ve velké kanceláři, kde za ním chodili různí zaměstnanci, které tento dramatický vývoj situace zjevně překvapil, ale snažili se příliš nezírat dovnitř skleněnými dveřmi.

S ustaraným výrazem na tváři tam byla i Emma.

Adrian se vrátil a podal jí sklenici vody, kterou Carrie vůbec nechtěla. „Nemám ti přinést deku?“ zeptal se.

„K čemu by mi asi byla deka?“ zeptala se úsečněji, než měla v úmyslu, ale bolest byla zpátky.

Uzemněný Adrian vyhlédl oknem na ulici. „Už jsou tu!“ vykřikl s úlevou.

Za pár minut už byli nahoře zdravotníci, dva schopní profesionálové, kteří Carrie pomohli zvládnout další stah.

„Dojdu ti pro kabelku,“ řekla Liz a opustila místnost.

„Raději bychom vás měli dostat někam, kde budete mít větší pohodlí, než se dítěátko narodí,“ řekl jí jeden ze zdravotníků vlídlně. „Jste připravená?“

Přikývla a chytila se jednoho z nich, který ji podpíral při chůzi. Když došli ke dveřím, Carrie se otočila. Čekala, že Adrian bude těsně za ní, on ale pořád postával u okna.

Naprosto ztracený a vyděšený výraz v jeho tváři ji zasáhl. Okamžitě se jí to pokusil s přehnanou vervou vynahradit – samá ruka samá noha, až cestou k ní zakopl o židli.

Když procházeli otevřenou kanceláří, jako sborem kolem ní znělo „hodně štěstí“ a „to zvládneš“. Najednou se po jejím boku objevila Emma.

„S ničím tady si nedělej starosti,“ řekla jí s širokým sebejistým úsměvem. „Já se o Luka postarám.“

Carrie neměla čas odpovědět, protože v tu chvíli jí někdo vložil do ruky kabelku, dveře výtahu se s cinknutím otevřely a spolu se zdravotníky vcházela dovnitř zrovna ve chvíli, kdy její tělo zachvátila další kontrakce, která ji přiměla zlomit se v pase bolestí.

SEDM

Čtvrtek 26. října

Carrie zírala do košíku, který stál vedle její neustlané postele. Uvnitř leželo její zatím stále bezejmenné dítě se zavřenýma očima, ale chvějícími se víčky. Občas ve spánku škublo rukama. Kdykoli se pohnuly, hrozilo, že se chlapeček vzbudí, a toho se Carrie děsila. Teď ne. Ještě alespoň... hodinu? Troufla by si přát dvě? Cokoli, cokoli, aby se mohla chvíli vyspat, aby nemusela snášet ten neustálý pláč. Naposledy se na něj podívala a jako vždy v sobě znepokojeně hledala to pouto, které jí slibovaly knihy a internetové stránky o rodičovství. Nebylo tu. Většinu času z něj měla prostě hrůzu.

Pomalou a potichu vycouvala z místnosti. Velice, velice opatrně zavřela dveře. Čekala se zatajeným dechem. Podařilo se jí to? Všude bylo ticho. *Díky bohu.*

Přemýšlela, co dělat. Byla tak vyčerpaná, že nedokázala přemýšlet. A dítě spalo v ložnici, takže tam si lehnout nemůže. Měla by si dát sprchu, nebo se prostě zhroutit na pohovku a zavřít oči?

Adrian se přestěhoval do pokoje pro hosty, aby se vyspal a byl schopný pracovat. Carrie letmo mrkla na hodinky. Bylo pět třicet ráno a ještě byla tma. Toužebně se zadívala na zavřené dveře pokoje pro hosty, ale rozhodla se ho nechat na pokoji a co nejtíšeji

sešla po schodech do kuchyně. Zrovna napouštěla vodu do konvice, když zaslechla nějaký zvuk z Adrianovy pracovny.

Vzhlédla. Přešla přes kuchyni a váhavě otevřela dveře. Provozová oprátka, která visela na zdi, rekvizita, kterou si Adrian ponechal jako trofej, se houpala v lehkém vánku.

„Ježíšikriste, tys mě vyděsila!“ řekl Adrian, který ji sledoval od stolu.

„Promiň. Myslela jsem si, že spíš nahoře v pokoji.“

„Dítě mě vzbudilo ve čtyři. Předpokládám, že tebe taky.“

Přikývla a všimla si váčků pod jeho očima, podobných, jaké měla ona sama.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Ano.“ Náhle zatoužila po společnosti, lidské společnosti někoho, kdo na ni neječí, i když ho soustavně drží v náručí a trochu unaveně – ale s dobrým úmyslem – ho konejší. „Máš hodně práce?“

Viděla, že zaváhal. Pak jí pokynul ke křeslu. „Jen píšu. Pojď dál,“ řekl.

„Promiň. Vidím, že pracuješ...“

„To je jedno. Je fajn tě vidět. Už jsem zapomněl, jaké to je strávit trochu času s vlastní ženou, aniž by u sebe měla dítě.“

„Je to teprve deset dnů.“

„Připadá mi, že to musí být déle.“ Rychle se zasmál, aby trochu zlehčil stísněnost té chvíle.

„Říkala jsem si, co Rory,“ řekla Carrie. „Myslím jako jméno.“

„To zní dobře.“

„Nebo Toby?“

„To se mi taky líbí.“

„Které z nich ti připadá lepší?“

„Myslím, že jsou obě skvělá.“

Cítila, jak se jí opět stahuje žaludek. „Jasnější názor na to nemáš?“

Adrian si povzdechl. „Promiň. To jen... ve jménech nejsem moc dobrý.“

Její napjaté nervy se rozdrnčely. *Jak to myslíš? Copak je tak těžké vybrat jméno? Přece to dělá pokaždé, když píše scénář.*

„Rory. To se mi líbí,“ řekl „Rory Kennedy-Hill. To zní dobře.“

Carrie přikývla. Podívala se na jeho pracovní stůl. „Co děláš?“

„Stále zkouším dát dohromady tuhle poslední epizodu.“

„Promiň. Víím, že je to těžké. Když se to dítě... *Rory*... budí každé tři hodiny.“

Zněla tak sklesle, že ji znenadání objal.

„To je v pohodě,“ řekl. „Já víím, že pro tebe je to mnohem těžší.“

Jeho vlídné gesto uvolnilo stavidla slz. Panebože, byla tak hrozně *unavená*.

„Hele, přece bys nebrečela?“ usmál se na ni a palci obou rukou jí otřel tváře. „Možná ti můžu pomoci. Občas ho nakrmit.“

„Copak máš prsa?“

Adrian si stiskl hrud. „Bohužel jo. Chlapský.“

Zasmála se a vysmrkala. „Díky za nabídku.“

„A co takové to – jak se tomu říká, tomu umělému mléku?“

„Myslíš sunar?“

„Jo. Taková ta věc, co se dává do lahviček.“

„Přemýšlela jsem o tom... Ale připadá mi to tak nějak nefér. Porodní asistentky mi pořád opakují, že lepší je to moje. Mám pocit, že bych ho tím šidila.“

Adrian jí sevřel paži. „Jsi dobrá máma.“

Dutě se zasmála. „Vážně? Vůbec netuším, co dělám.“

„Blbost. Děláš to skvěle.“

Carrie věděla, že tomu ve skutečnosti nerozumí, a měla pocit, že se jí snaží odbýt. Viděla, jak letmo mrkl na monitor počítače. „Chceš se do toho zase pustit?“

„To je v pohodě,“ odpověděl jí nepřesvědčivě.

„Měla bych tě nechat být.“

„Jestli si chceš povídat, nevádí mi to.“

„Vlastně ne. Abych byla upřímná, myslím, že by mi prospěla chvilka spánku.“

„Udělej to,“ řekl rychle Adrian. „Než se Toby znovu vzbudí.“

Čekala, až se opraví, ale nic nepřicházelo. „Rory,“ řekla.

„Jasně. Rory. Samozřejmě.“ Usmál se. Bouchl se pěstí do čela.

„Jsem hlupák.“

„Nejspíš tě taky dohnal nedostatek spánku.“

„Nejspíš jo.“

„Tak dobře, uvidíme se později.“

Potichu za sebou zavřela dveře a poslouchala, jak se vrací ke svému stolu. Znovu o samotě se zhluboka nadechla a vyšla do obývacího pokoje v prvním patře. Natřásla si polštáře na pohovce a lehla si s hlavou položenou v jejich měkké náruči. *Kdyby tu jen byla máma*, pomyslela si. *Vždycky věděla, co dělat. Jak to zařídit, aby jí to, co jí děsilo, připadalo normální.* Zavřela oči. Víc než cokoli jiného si přála, aby její máma ještě žila. Aby si nepřipadala tak osamělá. Jak se o ni pokoušel spánek, měla blažený pocit, jako když se houpe na vlnách.

Náhlý pláč zesílil v kvílení tak rychle, že ji to pokaždé překvapilo. A pak návrat známého děsu, který ji zachvátil a způsobil, že necítila nic než zoufalství.

Zamáčkla slzy a vstala. Vyšla nahoru a zvedla své dítě. Nervózně ho poplácala po zádech a přitom si uvědomila, že naprosto ztratila půdu pod nohama. *Co ji proboha přimělo k rozhodnutí to udělat?*

Možná potřebuje nakrmit. Carrie ale nedokázala zůstat ve vězení, které představovala tato místnost, ani o minutu déle. Vzala ho s sebou zpátky do obývacího pokoje a zapnula televizi. Byla to repríza starého kvízového pořadu, který se netočil už více než deset let. Vzala polštáře, o které se krátce opírala její hlava, a použila je jako podložku, na niž položila svého syna. Nadzvedla lem vytahaného žerzejového trička a s velkým úsilím trefit správnou

pozici přiložila Roryho k prsu. Na druhý pokus se chytil. Zaplavil ji prchavý pocit úspěchu a úlevy.

Vzhledla a všimla si, že ji ze dveří pozoruje Adrian.

„Dáváš si pauzu?“

„Vlastně si potřebuju dát sprchu. Musím vyrazit do města.“

„Něco se děje?“

Překvapeně na ni pohlédl. „Snídaně? S Michaelem Sheenem?“

Trhla sebou a její šok Roryho vyrušil. Na chvíli začal natahovat a ona ho s panickým pocitem znovu přitiskla k prsu.

Úplně to pustila z hlavy. Co se to s ní stalo? Byla úplně na rozsypaní, sama sebe ani nepoznávala. Bylo to jen o něco více než týden, co si do diáře zapsala schůzku s jedním z nejlepších herců této generace, a teď? Shlédla na hlavičku svého dítěte.

Adrian si všiml její tísně. „Tys měla jiné starosti. Tak si to tak neber.“

Měl pravdu, tak proč se cítila tak opuštěná, jako by o něco přicházela?

„Potom... Říkal jsem si, že pak zůstanu v kanclu. Dám si nějaký čas, abych mohl pořádně psát.“

Zděšením jí spadla brada. „Cože?“

„Bude to jen dneska,“ řekl rychle. „V sedm budu zpátky. Nebo v šest. Udělám ti něco k jídlu. Sedneme si a dáme si společně večeři. Trochu si to užijeme.“

Oba věděli, že nic takového se nestane. Ne s novorozenětem v domě.

„Jen je pro mě trošku obtížné psát. A já – my oba – potřebujeme, aby to bylo dobré. V zájmu nás všech tří.“ Přešel k ní a poklekl vedle ní. Nejistě se dotkl vršku hlavičky svého syna. „Jen do doby, než se s ním bude dát trochu víc komunikovat, ano?“

O pět minut později uslyšela zvuk sprchy.

Za domy na opačné straně ulice se pomalu objevil tenký proužek šedého světla. Začátek dalšího velice dlouhého dne.

OSM

Čtvrtek 26. října

Všechno bylo pomalejší a naplánované a načasované do vyčerpávajících podrobností. Co kdysi bývala nejjednodušší věc na světě – jít do kanceláře – bylo najednou plné potenciálních nástrah: Vedou na nástupiště na nádraží schody? (Ne.) Je dost pozdě na to, aby se vyhnula dopravní špičce a dokázala se s kočárkem vmáchnout do vlaku? (Snad.) Může na konečné v Londýně přestoupit, dostane se do stanice podzemky výtahem? (Ano, kontrolovala si to na webu a nově zrekonstruovaná stanice Tottenham Court Road díky bohu nouzí o výtahy netrpí.) Pak sbalila velkou tašku s překvapujícím počtem nezbytných věcí, které Rory bude potřebovat, nakrmila ho a vydala se ven s pocitem, že opouští bezpečný prostor domova.

Byl to její první výlet s ním od chvíle, kdy se narodil. Jako zázrakem se zdálo, že celou cestu prospal, snad ukolébáný pohybem vlaků, z čehož se Carrie hluboce ulevilo. Zároveň ji ale stravovala úzkost, že když teď spí, rozkřičí se na celé kolo, jakmile se dostanou do kanceláře. Ale tváří v tvář dalšímu neutěšenému podzimnímu dni doma se Carrie rozhodla Roryho vzít do práce na povinné představení ostatním v kanceláři. A také chtěla zjistit, jak proběhla schůzka s Michaelem Sheenem.

Když s kočárkem vcházela do dveří a zápolila s tím, aby zůstaly otevřené, všechny hlavy se k ní otočily, oči se rozzářily a Carrie byla ráda, že je tady. Na ni i na Roryho se snesla záplava poklon, a když jí holky říkaly, že je rozkošný, sama se na něj podívala a napadlo ji, že v modro-bíle pruhované špičaté čepičce opravdu vypadá docela sladce.

Carrie zalétla pohledem ke kanceláři Liz a všimla si, že je prázdná.

„Ještě jsou venku,“ řekl Zack.

„Na snídani?“ Podívala se na hodinky – bylo deset pryč. Byla by řekla, že touto dobou už budou zpátky. Lidé se postupně vraceli ke svým stolům a ona sama se rozhodla přihlásit do svého počítače a zkontrolovat si poštu. Její pracovní místo bylo u okna v zadní části malé sdílené kanceláře. Zapnula počítač a začala do něj ťukat své přístupové údaje.

„Vážně myslím, že to nemohlo být lepší,“ řekla Liz, která zrovna vcházela dovnitř následovaná rozjařeným Adrianem a Emmou.

„Co že to říkal? Že chce ‚pracovat s milými lidmi‘. Zdá se, Emmo, že zkouškou jsi prošla,“ škádlil ji Adrian.

„No, v téhle branži je docela dost problematických lidí a život je moc krátký,“ řekla Liz. „Zdalo se, Emmo, že jsi na něj udělala velký dojem. Musím říct, že jsi s námi jen pár týdnů, ale ty scénáře máš vážně v malíčku.“

Když vešli, Carrie se postavila, ale až do této chvíle si jí nikdo z nich nevšiml. Najednou se Emma rozhlédla přes pracovní stoly, a než se vzpamatovala, na chvíli jí z tváře zmizel rozjásaný výraz. Přešla k ní.

„Carrie! Tak ráda tě vidím!“

Pak za ní přišli všichni. Liz ji objala, vyčínila jí, že nikomu nedala vědět, že přijde, a Adrian ji zlehka políbil na tvář.

„Panebože, ten je úžasný!“ vykřikla Liz s pohledem upřeným do kočárku. „Vypadá úplně jako ty.“

Carrie si tím nebyla moc jistá. Vypadal prostě jako novorozeně, a jak si povšimla, v tomhle věku si byly všechny děti dost podobné – jen některé mívaly trochu víc vlasů.

„Takže to proběhlo dobře?“ řekla Carrie. Muset se ptát byl divný pocit.

„Proběhlo to skvěle,“ řekla Liz. „Jde do toho – máme jeho ústní příslib. A pokud jde o smlouvu, nemáme až tak odlišné představy, takže by všechno mělo být podepsané dost brzy.“

„To je fantastické.“

„Tady Emma odvedla skvělou práci. Rozhodně ti neudělala ostudu.“

Carrie si s Emmou vyměnila úsměv, o němž věděla, že působí neupřímně. Emma odvrátila zrak jako první.

Nastala chvíle ticha.

„Dobře,“ řekl Adrian srdečným tónem. „Radši bychom se měli dát do práce.“ Obrátil se k Emmě. „Neměli bychom se pobavit o těch Michaelových poznámkách ke scénáři?“

„Co k němu měl?“ zeptala se Carrie s vědomím, že je jediná, kdo je nezná.

„Můžu ti je sepsat, jestli chceš,“ řekla Emma rychle.

„Nebo se k vám teď můžu připojit na schůzku ke scénáři.“

„No jasně! Samozřejmě!“ souhlasila Emma.

Liz poklepala Carrie na paži. „Vidíte to? Workoholička. Ty máš přece být na mateřské.“

„To ale neznamená, že musím zapomenout na svůj seriál,“ odpověděla Carrie kousavě.

Ostatní na ni pohlíželi se zdvořilým úsměvem, který působil zřetelným dojmem, jako kdyby přišla na večírek, kam nebyla pozvána. Věděla, že si za to může kvůli majetnickému podtónu svých slov sama.

Jako první prolomila ticho Emma. „Tak jo, fajn. Mám udělat nějaké kafe?“

„To by bylo skvělé,“ odpověděla Carrie.

„Uvidíme se uvnitř,“ řekl Adrian, když se otočil ke kanceláři vzadu.

„Adriane,“ řekla Carrie a on se k ní otočil s mírně tázavým úsměvem.

Copak to nechápe?

„Ani jsi nepozdravil,“ pokárala ho lehce.

Adrian vypadal ještě zmateněji, ale Carrie nemluvila o sobě. Pokynula ke kočárku. Tváří mu prolétl výraz pochopení.

„Nechtěl jsem ho vzbudit,“ řekl a Carrie věděla, že si to právě vymyslel.

Emma, která postávala kousek od nich, se zatvářila zahanbeně a rychle se vydala ke kuchyňce.

Adrian nahlédl dovnitř. „Byl na tebe dnes ráno hodný?“

„Byl úplně zlatý,“ řekla Carrie s náhlým pocitem, jako by mu potřebovala něco dokázat a jako by předchozích deset dnů utrpení ani neexistovalo. Adrian na ni vrhl zvláštní pohled, ale ona si ho nevšímala. A pak se Rory probudil. Nejdřív jen nesmělé zamručení se stále zavřenýma očima. Carrie rychle začala houpat s kočárkem tam a zpět, ale on jí na to neskočil. Podívala se na hodinky – od posledního krmení uběhly tři hodiny. Zase se po ní chtělo, aby vytáhla prso, jinak propukne naprosté peklo.

„Zasedačka je volná,“ řekla Liz a Carrie věděla, že Rory dělá takový kravál, že nemá na výběr. Vyčerpaná a v rozpacích ho rychle zavezla do místnosti vyhrazené pro schůze a zvolila si křeslo, ve kterém mohla sedět zády ke skleněným dveřím. Posadila se tam o samotě, ovinula se šálem na kojení a co nejrychleji ho nakrmila. Přesto to celé trvalo čtyřicet minut.

Ležel jí na rameni, unavený a spokojený, a Carrie se rozhodla, že se nevzdá. Vyšla ze zasedačky a s dítětem na rukách se vrátila zpět do kanceláře. Chvilí postávala venku a přemýšlela, jestli má zaklepat. Pak si pomyslela, jak je to směšné, a přemýšlela,

proč její sebevědomí spadlo na své historické minimum. Otevřela dveře.

Místnost byla prázdná.

Chvíli trvalo, než jí to došlo. Zmateně se ohlédla přes rameno a říkala si, jestli je prošvihla. U kopírky stál Zack.

„Zacku, nevíš, kde jsou Adrian a Emma?“ zeptala se Carrie.

„Šli ven na kafe. Instantní nám došlo.“

„Víš, kam šli?“

Zavrtěl hlavou. „Bohužel.“

Carrie pohledem přejela kancelář tiše bzučící aktivitou, lidi, kteří byli zabraní do práce a pokračovali ve svých povinnostech, kteří byli užiteční a jí si nevšíkali. Oknem Liziny kanceláře viděla, že její šéfová je hluboce zabraná do konverzace po telefonu. Rychle sebrala kočárek, uložila do něj Roryho a s letným mávnutím na Liz, kterým jako záminku k odchodu naznačila nějaký problém spojený s dítětem, odešla.

Na ulici se pokusila trochu sebrat. *Je to proto, že je unavená, to je celé. Všechno si tak hrozně bere, protože je tak zatraceně utahaná.* Rozhlédla se kolem po rušných kavárnách v Soho poblíž její práce, nahlédla do jednoho či dvou oken, ale svého manžela a Emmu neviděla. Někdo potřeboval projít a kočárek mu překážel v cestě. Posunula ho na úzkém chodníku o kousek dál, ale dotyčný chodec zrovna telefonoval a ani ji nevzal na vědomí, natož aby poděkoval.

Najednou prostě jen toužila vrátit se domů. Rychle se s kočárkem vydala ulicí směrem ke stanici podzemky.

DEVĚT

Čtvrtek 26. října

Emma usrkla ze svého cappuccina, poslouchala Adriana a přemýšlela, kolik toho dokáže napovídat sám o sobě. Ohledně tématu „já“ měl neukojitelný apetit, i když ho často ne moc přesvědčivě maskoval za témata týkající se seriálu nebo branže jako celku.

Když si odmyslela tu nudu, nevadilo jí to. Její věci to vlastně dost prospívalo. Pro Carrie to ale musí být těžké – Emma viděla, že Adrian je tak ponořený do sebe, že si jí a jejich syna téměř nevšiml. A cítila také Carriin pocit zahanbení a její bolest, umocněné tím, že k tomu došlo na veřejnosti.

Dovolila svým očím na chvíli zabloudit k oknu kavárny a na ulici ve čtvrti Soho za ním a její pozornost se zostříla. Opravdu spatřila venku na druhé straně ulice Carrie? Sledovala, jak se žena obrátila, a pak uviděla její tvář – *byla to Carrie*.

Emma se to chystala říct Adrianovi, ten byl ale zrovna ponořený do povídání o tom, jak geniálně a pronikavě Michael Sheen pochopil postavu, kterou Adrian stvořil. Sakra, copak nemůže alespoň na chvíli sklápnout? Chtěla mu položit ruku na paži, ale v tu chvíli se Carrie vydala pryč a se svým tempem byla za chvíli mimo dohled. Pozdě.

„Děje se něco?“ zeptal se Adrian, kterému konečně došlo, že mu Emma nevěnuje plnou pozornost. Vrhł přes rameno pohled oknem ven.

Rozhodla se, že mu neprozradí, že zrovna prošvihl svou ženu. „Pověz mi o *Rebelské generaci*,“ vyzvala ho s úsměvem. „Nevadí ti to? Jsem velká fanynka toho seriálu a hrozně mě těší, že tu sedím s jeho tvůrcem.“

Věnoval jí falešný úsměv. „Začnu se červetat.“ Ale pak rychle dodal: „Co bys chtěla vědět?“

Všechno, pomyslela si Emma.

„Je to tak geniální myšlenka,“ řekla. „Dokonale vystihla ducha té chvíle. Jak tě to napadlo?“

„Prostě mi najednou došlo, jak těžký život měli hrozně dlouho mladí lidé v téhle zemi. Neustále se měnící učební plány nastavené tak, aby je tlačily dopředu, ale financování škol přitom bylo na historickém minimu. A v příštích několika desetiletích je čekal ohromný dluh buď v podobě školného na univerzitách, nebo národního dluhu – nebo obojího.“

Přesně tenhle příběh vnucoval kulturním magazínům a mediálními stránkami novin, uvědomila si.

„A pak ta revoluční vlna během posledních voleb – podpora labouristů a Corbyna. To mě vážně inspirovalo.“

„Ale volby byly až potom, co jsi to napsal.“

Zamračil se. „Ano, ale...“

Nechala ho v tom jen na zlomek vteřiny. „Zřejmě to bylo vizionářské.“

Potěšeně se zasmál. „No, takhle bych to zrovna neřekl.“

Ale hrozně by se ti to líbilo.

Usmála se. „Myslím, že ses tím vážně dotkl něčeho významného, souznělo to s milionem roztrpčených hlasů–“

„S jedenácti miliony.“

„Prosím?“

Zakřenil se. „Sledovanost. Jedenáct milionů v konsolidovaných číslech.“

„No teda. A skvěle jsi vystihl mládí postav. Vypadali jako lidé, které jsem znala, se kterými jsem chodila do školy. Dokonce jsem v nich našla i sama sebe! Geniální,“ rozplývala se, „prostě geniální. Odkud jsi bral inspiraci pro své postavy?“

Skromně pokrčil rameny. Poklepal si na čelo. „Vlastně jsem si je vymyslel. Kopal jsem dost hluboko, abych se znovu dostal ke svému mladšímu já.“ Ušklíbl se. „Byla to vážně velká lopata.“

Emma se zasmála. „Tak starý zase nejsi.“

Smál se spolu s ní a ona viděla, že ho těší, že stále dokáže působit mladistvě na čtyřiaadvacetiletou holku. Náhle jí to bylo nepřijemné, ten způsob, jak na ni nahlížel, jako by patřili ke stejné generaci, jako by je něco spojovalo. Pomyslela na jeho ženu.

„Bylo fajn dnes vidět Carrie,“ řekla. „A vaše krásné děťátko.“

Přes obličej se mu přelil provinilý výraz. „Překvapilo mě, že přišla. Byla unavená,“ vysvětloval.

„Možná potřebuje trošku povzbudit.“

Nechápal ji.

„Něco, co by jí trošku projasnilo den.“ Zaváhala, protože si nebyla jistá, jestli nezachází moc daleko. „Hned vedle je butik. Mají tam nádherné ručně malované hedvábné šátky z Itálie.“

„Vážně?“ řekl nonšalantně, jako by ho to moc nezajímalo. Ona ale věděla, že později vyklouzne z kanceláře, aby jeden koupil a pak ten nápad prohlásil za svůj. Další projev jeho záłudnosti.

Přemýšlela, jestli Carrie tuší, jaký kus hovna je ve skutečnosti její manžel.

DESET

Čtvrtek 26. října

Carrie na něj nedokázala zůstat dlouho našťvaná. Obzvláště když ji překvapil exkluzivní krabicí, ve které byl ten nejkrásnější šátek v sytě žluté, tyrkysové a bílé. Uvázal jí ho kolem krku a přetočil dopředu.

„Sluší mi?“ zeptala se nesměle.

Adrian se usmál. „Běž a podívej se sama.“

Carrie zašla nahoru do obývacího pokoje a podívala se do zrcadla nad krbem. Tato činnost jí v poslední době nepřinášela moc uspokojení. Oči se jí rozzářily. Přísahala by, že ten šátek má kouzelné schopnosti. Tmavé kruhy pod jejíma očima a strašidelná bledost ustoupily a na krátkou chvíli si připadala jako své staré já. V duchu zapředla hovor s Carrie v zrcadle. *Možná to není tak špatné. Všichni říkají, že těžkých je hlavně prvních pár týdnů. Možná se věci musejí jen trošku srovnat.*

Pohled jí sklouzl dolů ke krbu, kde byla stále ještě vystavená přání k narození dítěte, včetně toho od Adrianovy sestry, která žila v Austrálii a nemohla přijet na návštěvu, protože se musela starat o tři vlastní děti. Jeho postarší rodiče žili ve Španělsku a Carriein otec zemřel dva roky před její maminkou.

Krátce se zamyslela, jaké by to bylo mít kolem sebe na pomoc širší rodinu, ale to byla jedna z věcí, o které člověk přišel, když se rozhodl mít dítě v tak pozdním věku.

Sešla dolů do kuchyně a s úlevou si všimla, že Rory ve svém houpacím lehátku stále ještě spí.

Políbila Adriana na rty.

„Díky,“ řekla tiše. „To je od tebe velmi pozorné.“

Zhodnotil ji s obdivným pohledem v očích. „Vypadáš dobře.“

„Líbím se ti ještě?“

„To si piš. Nechceš jít nahoru?“

Zasmála se. „Zatím asi ne.“

Objal ji a něžně se políbili. To už je dávno, pomyslela si Carrie. Je to jako něco nového.

„Miluju tě,“ řekl.

„Já tebe taky.“

„Hele, říkal jsem si, že bychom si třeba mohli naplánovat krátkou dovolenou, až na jaře skončí natáčení.“

Carrie se nad tím zamyslela. „Kde?“

„Někde blízko. Nakonec poletíme s lamačem decibelů. Třeba Řecko? Tam bude teplo. Mohli bychom si udělat trošku času na sebe.“

Carrie si neuměla představit, jak přesně by to provedli, ale jeho nálada ji těšila.

„Mohli bychom na to místo na Krétě. Víš, do té vily v Bílých horách, o které jsme četli v článku o tom, jak uniknout davu nebo tak něčem. Té s tím bájeným vyhříváním bazénem.“

„To zní dobře,“ řekla a napadlo ji, že by to vlastně mohlo jít. Rory už by v té době mohl mít pravidelnější režim. Najednou jí budoucnost připadala o trošku veselejší.

Sledovala ho, jak krájí zeleninu na kari, které připravoval. „Dneska ráno jsem vás hledala. V kanclu, potom co jsem nakrmila Roryho.“

Zamyslel se. „Jo, vyrazili jsme ven na kafe. Probírali jsme poznámky Michaela Sheena. Víš ona je fakt dobrá, Emma. Má opravdu intuitivní cit pro postavy.“

Vřelý optimistický pocit z ní vyprchal.

„A má pár výborných nápadů, kdo by vedle Michaela mohl hrát Sally.“

Je vůbec něco, co ta holka neumí? pomyslela si Carrie.

Adrian vzhlédl a usmál se. „Připomíná mi tebe. To budou zřejmě mě ty její ambice.“

Jako poklona to bylo zvoleno špatně. Vedlo to jen k tomu, že se cítila ještě nervózněji a nejistěji.

„Musíš mi to povídat?“

„Co?“

„Jak je báječná.“

„Není tak dobrá jako ty,“ opravil se rychle. „*To je přece jasné.*“

Stála tam a cítila se mizerně.

„Ale no tak.“ Pokoušel se to zlehčit. „Přece se jí necítíš ohrožená, nebo jo? Ty jsi úplně jiná liga.“

Carrie sevřela rty s vědomím, že se chová dětinsky, jako chudinka. Zhluboka se nadechla a pokusila se uvolnit.

„Takže jaké měla další skvělé nápady?“ Bylo to myšleno jako taková ledabylá poznámka, ale zaskočilo ji, když si všimla, že jeho oči sklouzly dolů k jejímu krku. Téměř okamžitě odvrátil zrak, ale ona *věděla*.

„To si děláš legraci.“

„Jak to myslíš?“ řekl a zahrál překvapeného.

Zatahala za šátek. „To ona ti řekla, že mi máš koupit tohle?“

„Jasně že ne!“

Ale z toho, jak se rozčiloval, jí bylo jasné, že lže.

„Byl to stoprocentně můj nápad,“ trval na svém a ona se na něj dívala s bolestí a zmatkem. Proč nevidí, že jí tím jen sype sůl do rány?

Zírali si upřeně do očí.

Tolik si toho neřekli. Ten moment byl pryč teprve ve chvíli,
když Rory začal plakat.